

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/560/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112214674
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7112214674.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanému Y. V., H., M. Y. X, o zaplatenie 256,81 € s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 35C/288/2012-58 z 12.7.2013 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka.

Žalobcovi a žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, rozhodol, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania, vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal a vrátil žalobcovi súdny poplatok 9,87 €, prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, do 15 dní od doručenia právoplatného uznesenia.

Vedľajší účastník podal včas odvolanie proti výroku uznesenia, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov konania.

Súd v odôvodnení uznesenia, o. i., citujúc znenie § 151 ods.1 a § 146 ods.2 O. s. p., uviedol, že trovách konania rozhodol podľa § 146 ods.2 prvá veta O. s. p., že v tomto prípade žalobca tým, že vzal žalobu v celom rozsahu späť (bez udania dôvodu) z procesného hľadiska zaviniť, že súd musel konanie v celom rozsahu zastaviť, preto podľa cit. zákonného ust. je povinný nahradiť trovy konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi a keďže žalovaný si náhradu trov v konaní neuplatnil, ani mu žiadne trovy nevznikli, o jeho náhrade trov konania nerozhodoval. Vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal vzhľadom „k tomu“, že trovy konania z jeho strany nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Konštatoval, že zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zák., náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom, že účelnosť trov sa stotožňuje s nevyhnutnosťou alebo s právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s uplatňovaním ústavne zaručeného práva na právnu pomoc (čl.47 ods.2 ústavy), že nevyhnutné sú tie trovy, ktoré sa musia vynaložiť na procesné úkony nariadené súdom, potrebné na zaujatie procesného stanoviska k žalobe, k meritérnemu vyjadreniu účastníka konania, k vykonanému dôkazu, na použitie opravných prostriedkov, na zaplatenie súdnych poplatkov, na hotové výdavky a napokon aj trovy zástupcu (advokáta). Nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, keďže tieto nepovažuje za účelne vynaložené. Zdôraznil, že účelom inštitútu vedľajšieho účastníka je, že v konaní vystupuje na podporu istej strany, v tomto prípade na strane žalovaného, možno však dôvodne predpokladať, že žalovaný v tomto konaní nemá vôbec vedomosť o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, keďže jeho pobyt nie je známy a ani

šetrením sa ho nepodarilo zistiť, preto sa jeho vstup javí ako účelový vo vzťahu k náhrade trov právneho zástupcu., aj so zreteľom na zvýšený počet skutkovo podobných prípadov s vedľajším účastníkom. Z registra občianskych združení vedeného Ministerstvom vnútra SR zistil, že vedľajší účastník je v tomto registri zapísaný a, že jeho jedinou registrovanou oblasťou činnosti je oblasť spotrebiteľská a poukázal na to, že ak bol zriadený za účelom ochrany spotrebiteľa, čo evokuje jeho názov, ako aj jediná oblasť činnosti, nie je zrejmé, z akého dôvodu sa na výkon svojej činnosti necháva zastúpiť zástupcom a, že trovy, ktoré si v konaní vyčísľil pozostávajú len z trov právneho zast. Podotkol, že nespochybňuje právo účastníka dať sa podľa O. s. p. zastúpiť v konaní, avšak vzhľadom na jeho oblasť činnosti, ako aj na podstatu inštitútu vedľajšieho účastníctva, nepovažuje takto vynaložené trovy za účelne a vedľajšiemu účastníkovi ich nepriznal. Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie o žalobe žalobcu zastavil, vrátil mu súdny poplatok 9,87 €, prostredníctvom Daňového úradu Bratislava a žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Vedľajší účastník v odvolaní uviedol, že pri rozhodovaní o trovách v konaní, ktoré bolo skončené zastavením v dôsledku späťvzatia žaloby, je nevyhnutné posudzovať zásadne len procesné kritéria úspechu, či neúspechu účastníkov, že nebolo preukázané, aby žalovaný svojím správaním zapríčinil späťvzatie žaloby, na druhej strane žalobca vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu v celom rozsahu späť, čím procesne zaviniť zastavenie konania a pritom nedosiahol v súdnom konaní to, čo od žalovaného žiadal, preto tento stav je potrebné považovať za jeho procesný neúspech, že on, ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov, vstúpil legitímne v súlade s § 93 ods.2,3 O. s. p. z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného spotrebiteľa, že takto zvolený procesný postup jeho vstupu do konania je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov urobenej prostredníctvom súdu a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa s jeho vstupom, dokonca ani vedomosť spotrebiteľa o jeho vstupe do konania, jeho vstup do konania zák. v § 92 ods.2 O. s. p. totiž priamo predpokladá a, že jeho vstup do konania bol opodstatnený, pretože žalobca vzal žalobu späť až po jeho vstupe, ktorý bol účinným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v súdnom konaní. Tvrdil, že uznesenie v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Podotkol, že môže preukázať, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoju žalobu späť a konanie žiadal zastaviť, že žalobca po tom, čo mu je doručené oznámenie o jeho vstupe do konania, príp. po tom, čo jeho vstup do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žalobu späť, že môže preukázať prípady, kde tento konkrétny žalobca vzal späť žalobu po vyhlásení rozsudku, v ktorom bol úspešný, dokonca paradoxne aj po tom, čo platobný rozkaz (ďalej len PR) nadobudol právoplatnosť a, že ukazuje sa, že samotný jeho vstup do konania, ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa, je dostatočne účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. Citujúc znenie čl.7 ods.1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, tvrdil ďalej, že súd by mal z neho vychádzať a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že mu prizná náhradu trov konania, v opačnom prípade by jeho činnosť (ako nemajetného) mohla byť vážne ohrozená. Poukázal na to, že v prevažnej väčšine obdobných spotrebiteľských vecí vydávajú súdy PR, ktorými zaväzujú žalovaných spotrebiteľov na úhradu celej žalovanej sumy aj s prísl. a spotrebiteľa zaväzujú nahradiť žalobcovi trovy konania, že súdy pri priznaní trov dodávateľovi v PR, ktorý si navyše vedome uplatňuje premlčaný nárok, nemajú žiaden problém priznávať mu trovy konania, ktoré si dokonca v prevažnej väčšine vecí žiada dodávateľ priznať v nezákonnej výške aj za úkon právnej služby písomné podanie protistrane - pokus o zmiar, ktorý je v rozpore s advokátskou tarifou, namiesto je teda otázka, prečo súdy nepovažujú za nehospodárne a neúčelné trovy právneho zast. tejto nadnárodnej finančnej skupiny pozostávajúcej zo 49 spoločností v takmer 30 krajinách, pričom len samotný žalobca zamestnáva 210 zamestnancov, a táto spoločnosť nemá problém zabezpečiť si vlastné právne oddelenie, pretože vymáhanie pohľadávok je jedným z hlavných predmetov činnosti žalobcu, že napriek tomu, že jeho žaloby sú zhodné v tisíckach iných vecí, súdy nezisťujú účelnosť trov u dodávateľa, ale paradoxne uňho (bezmajetného), ktorého jediným cieľom a poslaním je ochrana práv spotrebiteľa a položil otázku, prečo by neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, príp. z jeho z prostriedkov a čím si mal žalobca zaslúžiť takúto ochranu svojich záujmov. Zdôraznil, že pokiaľ by sa v praxi presadil názor upierajúci mu právo na zástupcu, vzhľadom na predmet jeho činnosti, príp. vzhľadom k tomu, že jedna jeho členka má právnické vzdelanie, avšak právnu prax vôbec nevykonáva, potom by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou. V tejto súvislosti

poukázal aj na judikatúru citovanú v najnovšom komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudní rozhledy 2/2002 na str.43 (Števček/Ficová, Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2.vydanie, Praha: C.H.BECK, 2012, str.492) a uviedol, že táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jej spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov, že on nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, teda nemá vlastný „aparát“, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na našich súdoch je realizovanie jeho činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií, ktoré sú ochotné pracovať len za prísudok, že predpokladá, že súdu z jeho činnosti je zrejmé, koľko pracovného nasadenia je potrebné na spracovanie predmetnej agendy, ktorá sa na jej konci v konkrétnej veci ukáže možno ako rutinná a jednoduchá, treba však vidieť koľko zhmotnenej práce je v množstve týchto jednoduchých vecí, že jeho cieľom je, aby sa spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac Združení, aby v každom konaní vystupoval za Združenie advokát a aby dodávateľia prestali nie v dobrej viere doslova skúšať súdy, aby im priznávali premlčané nároky, nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a nároky po použití nekalých obchodných praktík a jeho cieľom je taktiež, aby sa táto súdna agenda zminimalizovala, čo dosiahne len vtedy, ak budú podporené účinné prostriedky na odradenie dodávateľov realizovať svoju doterajšiu prax na súdoch, ak však neriskujú ani len plnú náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplatí a budú to robiť naďalej, že úplne ideálne by bolo, ak by mal „vlastný aparát“, odborne vzdelaný personál znály všeobecne záväzných právnych predpisov a judikatúry súdov (pýtal sa, kto by však mal tento „aparát“ kvalifikovaných pracovníkov zaplatiť), že možno by sa dalo argumentovať, že má možnosť čerpať podporu od štátu a tu chcel poukázať na svoju reálnu skúsenosť: Podľa § 25 ods.6 zák.č.250/07 Z. z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, ale po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných 2 rokov napokon Ministerstvo hospodárstva SR mu schválilo finančnú podporu 4 000 €, že takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštovné výdavky, že takáto jeho zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzornej, než skutočnej, že prax mu potvrdzuje, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom mu poskytuje práve inštitút vedľajšieho účasti, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá ani advokáta, ani jeho a ak áno, tak len výnimočne, že do konaní vstupuje voči dodávateľom, ktorí - podľa jeho skúseností - najviac porušujú spotrebiteľské práva, že po doručení žaloby a príloh v zmysle § 93 ods.4, § 79 ods.4, § 114 ods.2 O. s. p. vec analyzuje a v konaní náležite právne argumentuje (pýtal sa, či ide o náhodu, že práve v konaniach, do ktorých vstúpil, sú žaloby brané späť aj bez jeho vyjadrení), že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilých pohnútkach žalobcu vo vzťahu k späťvzatiu žaloby, žalobca veľmi pragmaticky, v snahe nenavyšovať vo svoj neprospech trovy konania a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berie žaloby späť na súdoch, kde vstupuje do spotrebiteľských konaní, pretože si je dobre vedomý, že doslova zahlcuje súdy desaťtisícami žalôb o premlčané spotrebiteľské pohľadávky, aj o pohľadávky z neprijateľných zmluvných podmienok a pohľadávok vzniknutých po použití nekalých obchodných praktík a, že prečo by mal štát, reprezentovaný súdnou mocou, benevolentne tolerovať takúto nekalú prax žalobcu. Poznamenal, že často je mu vytykané, že v súdnych konaniach iba vznáša námietky premlčania, že bol by rád, ak by sa prijala taká vnútroštátna právna úprava, ktorá by súdu umožnila v súdnych konaniach proti spotrebiteľom prihliadať na premlčanie pohľadávky ex offa alebo spotrebiteľa prinajmenšom poučiť o možnosti premlčanie namietkať, nie je totiž presvedčený, či aktuálna vnútroštátna právna úprava podľa § 101 a n. O. z. v spotrebiteľských právnych veciach je v súlade s čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.38 Charty základných práv EÚ, že v súčasnej dobe však vnútroštátna právna úprava neumožňuje súdu prihliadať na premlčanie ex offa, preto to robí on, a v každom spore, v ktorom žalobca žaluje premlčaný nárok, vznáša námietku premlčania, že je jeho povinnosťou chrániť spotrebiteľa aj pred premlčanými nárokmi dodávateľov, že žalobca s odstupom viacerých rokov uplatňuje na slovenských súdoch pohľadávky voči spotrebiteľom, ktorí sa tak dostávajú do nevýhodného postavenia najmä v súvislosti s nezachovaním dôležitých listín, vzniká tak nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ sa v súdnom konaní nedokáže efektívne brániť, napr. aj vznesením námietky premlčania, že aj v spotrebiteľských konaniach sa predsa žalobca musí správať obozretne a žalovať iba nepremľčané pohľadávky, pretože jeho vstupom do konania už nenájde len neinformovaného a rezignovaného spotrebiteľa, ale rovnocenného partnera a, že aj v spotrebiteľských konaniach musí platiť staré rímske pravidlo „VIGILANTIBUS IURA SCRIPTA SUNT“. Vytykal súdu, že pri nepriznaní jeho trov postupoval v rozpore s legislatívou EÚ, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou, a - citujúc čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní

EÚ, čl.38,čl.47 Charty základných práv EÚ - tvrdil, že o odôvodnenosti priznania jeho trov svedčí aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval jeho znenie), ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zák.č.332/11 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (citoval z dôvodovej správy k nemu) a, že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci C-279/09 Deutsche Energiehandels - und Beratungsgesellschaft mbH (DEB) proti Spolková republika Nemecko (aj z neho citoval), že v zmysle uvedeného dokonca Krajský súd (ďalej len KS) v Prešove svojim uznesením 3Co/131/2011-85 z 13.1.2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola tiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta, pričom konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zák. chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods.4,§ 25 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), že európska legislatíva a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a na nich nadväzujúca vnútroštátna právna úprava, preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení, že občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v štandardných formulárových zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní. Ďalej citoval znenie § 93 ods.4 O. s. p. a § 18 O. s. p. a uviedol, že ak teda platí, že má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj „rovnosť účastníkov“ ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať mu trovy právneho zast., za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého v konaní podporoval, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl.47 ods.2 Ústavy (aj z neho citoval), že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR (napr. II.ÚS78/03, II.ÚS31/04, II.ÚS56/05, IV.ÚS147/08, II.ÚS122/09), ako aj z právnej teórie (citoval z publikácie Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie,1997, str.53), že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - sporná, napriek tomu si dovoľil poukázať na rozsudok 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 Najvyššieho súdu SR, ako aj na najnovšie komentáre k O. s. p.: Števek/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel,2. vydanie, Praha: C. H. Beck,2012, str.331, príp. Drápal/Bureš a kol. Občiansky súdny poriadok, Veľké komentáre, 1. vydání: C. H. Beck,2009, str.607, že aj najnovšia rozsiahla judikatúra slovenských odvolacích súdov zaujala v súlade s európskou líniou ochrany spotrebiteľa, v súlade s právnymi „aktami“ EÚ, vnútroštátnymi normami, ale aj judikatúrou Súdneho dvora EÚ, Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR k tejto právnej problematike presvedčivý väčšinový názor o principiálnom práve vedľajšieho účastníka na náhradu trov právneho zástupcu. v sporoch, v ktorých bol vedľajším účastníkom podporovaný účastník úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov, že Generálny prokurátor SR podal na základe jeho podnetu na Najvyššom súde SR 19.2.2013 vo veci jeho nároku na náhradu trov konania mimoriadne dovolanie z 15.2.2013 VI/1Pz771/12-7, v ktorom podrobne a presvedčivo argumentoval (vec je na Najvyššom súde SR vedená pod sp. zn. 6MCdo 5/2013), že rovnako podal Generálny prokurátor SR na základe jeho podnetu na Najvyššom súde SR 30.5.2013 vo veci jeho nároku na náhradu trov konania mimoriadne dovolanie z 27.5.2013 VI/1Pz42/13-5 (vec je na Najvyššom súde SR vedená pod sp. zn. 6MCdo 9/2013), že k tejto problematike má k dispozícii už stovky aktuálnych rozhodnutí krajských súdov, ktoré akceptujú jeho právo ako vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore a len príkladmo chcel poukázať na niektoré rozhodnutia krajských súdov podľa jednotlivých senátov: (uviedol sp. zn. a dátum vydania 1 rozsudku KS Bratislava, 3 uznesení KS Trnava, 3 uznesení a 1 rozsudku KS Nitra, 5 uznesení KS Trenčín, 2 uznesení KS Žilina, 7 uznesení KS Banská Bystrica, 1 rozsudku a 10 uznesení KS Košice a 1 rozsudku a 212 uznesení KS Prešov a poznamenal, že ktorékoľvek z cit. rozhodnutí odvolacích súdov na výzvu súdu obratom predloží). V súvislosti s rozhodovaním o trovách vedľajšieho účastníka považoval za užitočné poukázať na niektoré právne argumenty odvolacích súdov v týchto rozhodnutiach: uznesenie KS Košice 9Co/104/2012-84 z 31.7.2012, rozsudok KS Nitra 9Co/172/2012-137 z 23.8.2012, rozsudok KS Banská Bystrica 14Co/100/2013-104 z 12.3.2013, uznesenie KS Prešov 20Co/185/2012-94 z 31.10.2012, uznesenie KS Žilina 8Co/258/2012-127 z 31.7.2012, uznesenie KS Trenčín 6Co/235/2012-187 z 27.11.2012 a uznesenie KS Trnava 10Co/145/2012-80 z 30.5.2013 (zo všetkých citoval). Tvrdil ďalej, že z uvedeného vyplýva, že aj on, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbrani“, že tento

princíp ako naplnenie zásady rovnosti strán presadzuje v konštantnej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, práve preto je zastúpený advokátmi, ktorí sú ochotní takéto zast. realizovať, že aj keď neprijateľnosť zmluvných podmienok a posudzovanie nekalých obchodných praktík vyhodnocuje súd v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ ex offio, nemôže poučiť spotrebiteľa o premlčaní, príp. mu dávať návody k náležitej právnej argumentácii proti dodávateľom a, že jeho vstupom do konania sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitať v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok, súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť a často na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov z dôvodu svojej neinformovanosti, príp. nedostatku prostriedkov na právne zast. rezignujú, že v predmetnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi a teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva, aj výkladové pravidlá ich aplikácie, že základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívny zásah štátu, ktorým je kompenzovaná zjavná nerovnováha medzi dodávateľom a spotrebiteľom v kontraktlačnom procese, že tento pozitívny zásah štátu realizuje zákonodarná moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri naplňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov. Napokon uviedol, že mu vznikli v konaní trovy z titulu právneho zast. podľa vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Citujúc znenie § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. a právnu vetu judikátu R49/1993, s poukazom na uvedené navrhol rozhodnúť, že napadnutý výrok uznesenia sa mení tak, že žalobca je povinný zaplatiť mu trovy prvostupňového konania 70,32 € a trovy odvolacieho konania 22,32 € (podrobne ich vyčíslil), na účet jeho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu si dovoľil poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.) a zastával názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že tieto právne závery ustálil aj KS v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast., že ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zast. advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania, lebo inak by nebol dôvod na jeho pripustenie, keďže by nevedel naplniť predmet svojej činnosti, že z uvedeného je zrejmé, že zast. vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné, že obdobný názor vyjadril aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/164/2012, že - ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov a, že má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Ďalej uviedol, že má z vlastných skúseností vedomosť, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, navyše viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania a, že rovnaký právny názor vyjadril aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Dovoľil si poukázať tiež na to, že uvedenú činnosť by mal byť schopný účelne zabezpečiť aj samotný vedľajší účastník, že jeho paušálny vstup, zastúpeného advokátom, do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast., že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012 a vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil zástupcovi generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu vedľajšieho účastníka, je tu dôvodná pochybnosť, či on samotný má vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania a, že z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo

bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p., že v predmetnom konaní nevystupuje vedľajší účastník ako splnomocnený zástupca žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012 a dovolil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, že obdobný názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS78/03, ako aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 16Co/100/2012. Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní, v súvislosti s dôvodnosťou svojich trov konania, poukazuje na § 137 O. s. p., uviedol, že on však zastáva názor, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného, že vedľajší účastník žalovaného v konaní nezastupuje, citoval právny názor KS v Prešove vyjadrený v rozhodnutí 13Co/40/2012, že obdobný právny názor vyjadril aj v rozhodnutí 13Co/35/2012, že z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko toto priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zast. v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastával názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukázal vedľajší účastník sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa a, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, žeby sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľovi poskytovali priamo právnické osoby. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní 22,32 € s DPH, ktoré vyčíslil.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, lebo podstatná časť v ňom uvedených skutočností, nemá pre rozhodnutie v prejednávanej veci nijaký právny význam.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je

oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednáwanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku a žalovaný žiadne trovy neuplatnil.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.